

Разозлилась старуха зима: задумала она всякое дыхание
со света сжить.

Берзаман кыш ачуланды. Беркемгә дә
көн күрсәтмәскә уйлады ул.

Прежде всего стала она до птиц добираться: надоели ей они своим криком и писком.

Иң элек кошларга бәйләнде.

Подула зима холодом, посрывала листья с лесов и дубрав,
разметала их по дорогам.

Салкын жыл исте, агачларның
яфракларын койды.

Некуда птицам деваться: стали они стайками собираться, думушку думать.

Кошларга сыеныр урын калмады. Алар төркем-төркем булып жыелышып киңәштеләр, чыелдаштылар да биек таулар, зәңгәр диңгезләр артындагы жылы якларга очып киттеләр.

Остался один воробей, и тот под стреху забился.

Ә инде бездә кышларга калганнары түбә
кыекларындагы, тәрәзә башларындагы ояларына кереп
постылар.

Видит зима, что птиц ей не догнать: накинудась на зверей.
Запорошила снегом поле.

Кошларның исе китмәвен күргәч, кыш
жәнлекләргә ташланды. Кырларны кар белән
томалады.

Идут морозы один другого злее, с елки на елку перепрыгивают, потрескивают да пощелкивают, зверей пугают.

Ачы суыклар алып килде.

Завалила сугробами леса.

Урманнарны кар басты.

Не испугались звери: у одних шубы теплые, другие в теплые норы спрятались...

Жәнлекләр дә бирешмәде: берсе жылы
тунын киде,

Медведь в берлоге лапу сосет.

икенчесе тирэн оясына кереп ятты.

**А лошади, коровы, овцы давным-давно в теплых хлевах
готовое сено жуют, теплое пойло пьют.**

Ә йорт хайваннары жылы абзарларда кешеләр
әзерләгән азыкны ашап яши бирделәр.

Пуще злится зима—до рыб добирается, посылает мороз
за морозом, один другого лютее.

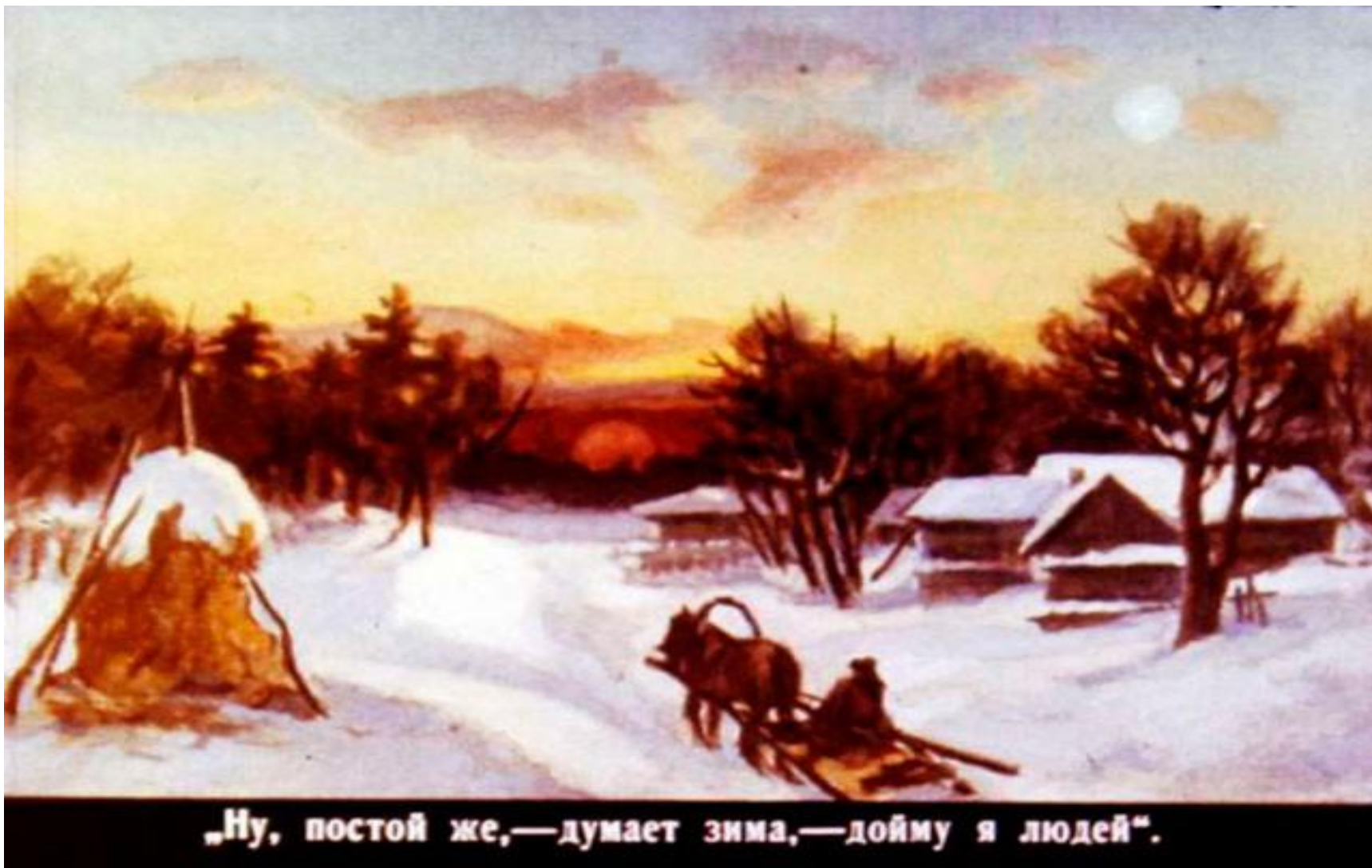
Кыш тагын да явызлана төште. Ул балыклар
янына да житте: күлләр, елгалар өстен боз
белән каплады.

А рыба вся вглубь ушла; под ледяной кровлей ей еще теплее.

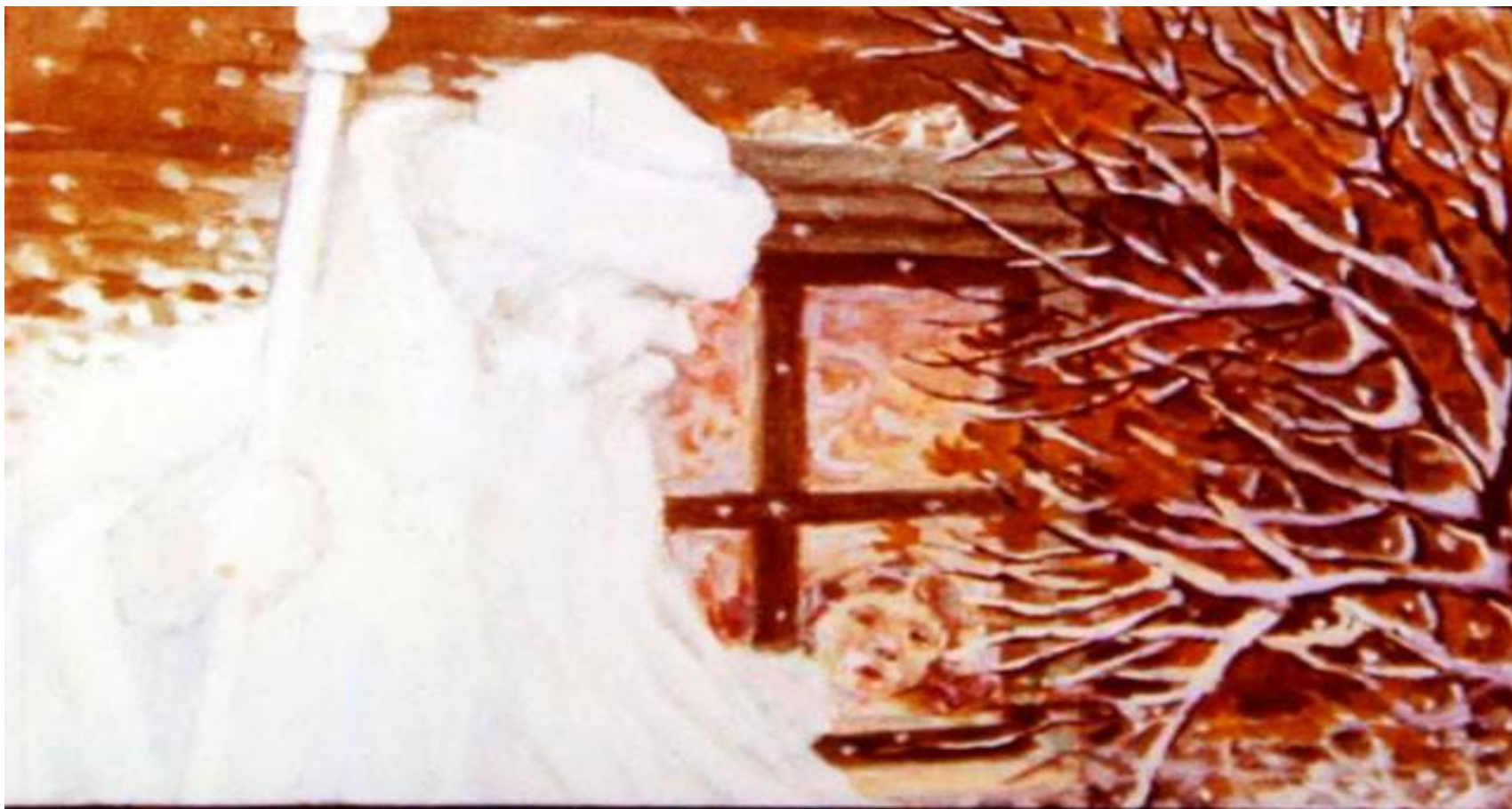
Боз астындагы балыклар тирэнгә төшеп
качтылар.

„Ну, постой же,—думает зима,—дойму я людей“.

Монда да эш барып чыкмагач, кыш, кешеләр янына барып, аларның кирәкләрен бирим әле, дип уйлады.

И шлет мороз за морозом, один другого злее. Заволокли они узорами оконницы в окнах; стучат и в стены, и в двери так, что бревна лопаются.

Тәрәзәләрне боз белән каплады, ишек һәм стенаһар-ны шакыды. Салкыннан бүрәнәләр шартлады.

А люди затопили печки, пекут себе блины горячие да над зимой посмеиваются.

Ә кешеләр жылы мич янында рәхәтләнәп чәй
эчтеләр, тун, киез итек һәм бияләйләрен киеп
эшкә киттеләр.

Обиднее всего показалось зиме, что даже малые ребяташки—
и те ее не боятся! Катаются себе на коньках да на санках.

Кыш өчен иң хурлыклысы шул булды:
бала - чага чана шуды.

В снежки играют, баб лепят.

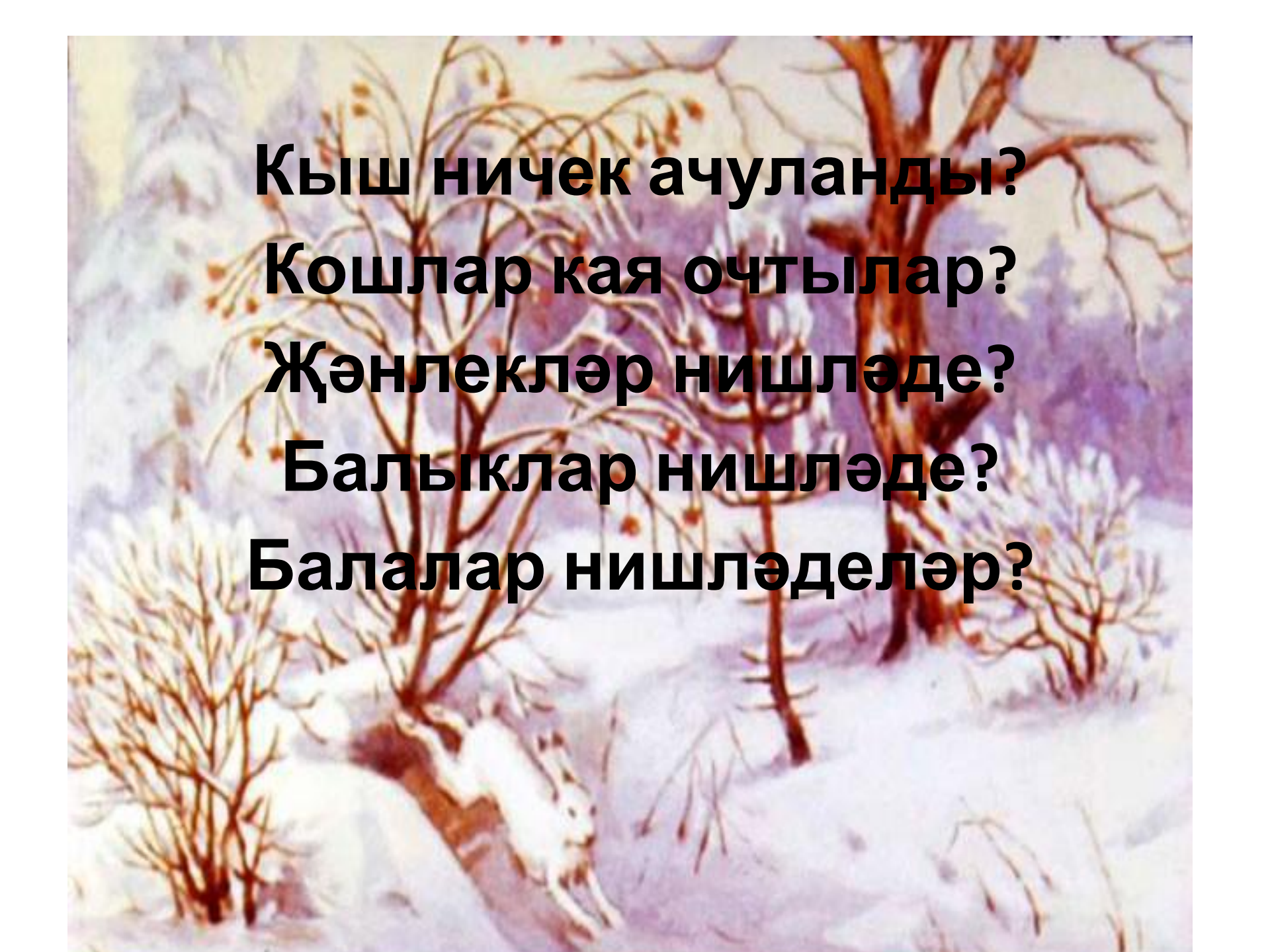
Кар бабай ясап куйды.

**Видит зима, что ничем ей не взять: заплакала со злости.
Со стрех зимние слезы закапали... видно, весна недалеко!**

Кыш күрә: нәрсәгә генә тотынмасын, аның эше барып чыкмый. Ул зәһәрләнәп елый. Өй кыекларыннан кышның күз яшьләре тама... Димәк, яз якынлаша!

A painting of a snowy winter landscape. In the foreground, a small white animal, possibly a hare or a dog, is partially buried in the snow. Several bare, brown trees with thin branches are scattered throughout the scene. The background is a soft, hazy mix of white and light purple, suggesting a misty or snowy day. The overall mood is quiet and cold.

**Кыш ничек ачуланды?
Кошлар кая очтылар?
Жәнлекләр нишләде?
Балыклар нишләде?
Балалар нишләделәр?**

**Текстны кошлар, жәнлекләр,
балыклар, кешеләр турында
язылган кисәкләргә бүлеп
укыгыз.**

**Шул тәртиптә эчтәлеген
бөтен килеш сөйләгез.**

